

Gedichten in Tijden van Corona

Zo Hopeloos...

Zo hopeloos aan dit nukkig
en raadselig leven verknocht,
ben ik droef en bijna gelukkig,
nu het stil en weer avond wordt.

De morgen kwam schijnbaar verlegen,
en ik deed wat men dagelijks doet,
verzoend met de zon en met regen,
en de vrouw die men kussen moet.

Maar altijd het eendre verlangen
begint als de avond begint,
men blijft die men was, het steeds bange,
naar bescherming zoekende kind.

En tracht in de slaap te vergeten,
wat ik nimmer mezelf vergeef,
dat ik, verzoend met dit leven,
in haar armen slechts werkelijk leef,

en slaap aan haar schouder geborgen,
en slaap weer als moeder en kind,
door de eeuwigheid heen, tot morgen
weer de eeuwige lente begint.

Frank Lulofs

(ontvangen van Annette Donker)